

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 września 2023 r.,
sprawy **E. R. i D. M.**
skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 11 października 2022 r., sygn. akt II AKa 491/21
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt III K 175/20

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

E. R. a także D. M. zostali m. in. oskarżeni o to, że w okresie od listopada 2019 r. do dnia 22 stycznia 2020 r. w bliżej nieustalonych datach, w lokalu mieszkalnym przy ul. [...] w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przerabiali w celu wprowadzenia do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej - MDMA (3,4- metylenodioksymetamfetaminy),

której po zmieszaniu z innymi substancjami nadawali przy pomocy -posiadanej tabletkarki-postać tzw. tabletek „ecstasy” przy czym w dniu 22 stycznia 2020 r. w tym celu posiadali we wskazanym miejscu znaczną ilość wskazanej substancji psychotropowej w postaci nie mniej niż 550,32 grama soli MDMA, pozwalającej na uzyskanie 5.503 porcji handlowych oraz nie mniej niż 74 wytworzone tabletki „ecstasy”, tj. o popełnienie czynu z art. 53 ust 2 w zb. z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (czyn opisany w pkt V - co do E. R. i w pkt XI – co do D. M.).

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 18 października 2021 r., sygn. akt III K 175/20, uznał oskarżonych winnymi zarzucanych im w pkt V i XI czynów, za które wymierzył:

1. E. R. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł (pkt IV wyroku), która to kara jednostkowa wraz z orzeczonymi karami za pozostałe przypisane przestępstwa była podstawą wymierzenia tej oskarżonej kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych liczonych po 50 każda (pkt V wyroku);
2. D. M. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł (pkt X wyroku), która to kara jednostkowa wraz z orzeczonymi karami za pozostałe przypisane przestępstwa była podstawą wymierzenia temu oskarżonemu kary łącznej 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych liczonych po 50 każda (pkt XI wyroku). Orzeczeniem tym rozstrzygnięto jednocześnie w przedmiocie zaliczenia oskarżonym okresów rzeczywistego ich pozbawienia wolności w sprawie na poczet wymierzonych im kar pozbawienia wolności (pkt XII), a także w przedmiocie kosztów postępowania (pkt XIII).

Apelację od wyroku Sądu I instancji wywiedli obrońcy oskarżonych, przy czym obrońca E. R. w zakresie przypisanego jej w pkt V części wstępnej wyroku czynu, zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez, dowolną a nie swobodną, oraz tendencyjną ocenę

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na:

1. braku oceny dowodu z zeznań świadka B. S., a który kategorycznie zaprzeczył, by w mieszkaniu w którym oskarżona miała przerabiać substancje psychotropową MDMA i w okresie przyjętym w akcie oskarżenia, znajdowała się tabletkarka lub inne przedmioty mogące służyć do przerobu i produkcji tabletek ekstazy,
2. braku oceny dowodu z wyjaśnień współoskarżonego D. M. który to w sposób spójny, logiczny i konsekwentny, wyjaśnił pochodzenie ujawnionej w mieszkaniu przy ul. [...] tabletkarki oraz innych substancji tam znalezionych,
3. uznaniu za wiarygodne zeznań świadka O. C. co do popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej w pkt V czynu podczas, gdy zeznań tego świadka nie można uznać za wiarygodne z uwagi na jego rolę w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu jako współoskarżony, oraz zbyt daleko idące przyjęcie, że dowodem popełnienia przez oskarżoną ww. czynu jest stwierdzenie świadka, że widział tabletkarkę, jednakże miało to miejsce w innym okresie i miejscu, niż przyjęty w akcie oskarżenia,
4. braku oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonej E.R., które to stanowią spójną i logiczną wersję wydarzeń oraz które znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach współoskarżonego D. M., oraz w innych zebranych dowodach, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonej co do czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, a przypisanego w pkt IV części dyspozytywnej wyroku.

Obrońca oskarżonego D. M. w złożonej apelacji w zakresie przypisanego temu oskarżonemu czynu w pkt. XI części wstępnej wyroku, zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną, oraz tendencyjną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na:

1. braku oceny dowodu z zeznań świadka B. S., który kategorycznie zaprzeczył, by w mieszkaniu, w którym oskarżony miał przerabiać substancje psychotropową MDMA i w okresie przyjętym w akcie oskarżenia znajdowała się tabletkarka lub inne przedmioty mogące służyć do przerobu i produkcji tabletek ekstazy,

2. braku oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego, który to w sposób spójny, logiczny i konsekwentny, wyjaśnił pochodzenie ujawnionej w mieszkaniu przy ul. [...] tabletkarki oraz innych substancji tam znalezionych, a które to wyjaśnienia znajdują również odzwierciedlenie w reszcie przeprowadzonych dowodów,
3. uznaniu za wiarygodne zeznań świadka O. C. co do popełnienia przez oskarżonego opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku czynu podczas, gdy zeznań tego świadka nie można uznać za wiarygodnych z uwagi na jego rolę w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu jako współoskarżonego oraz poprzez zbyt daleko idące przyjęcie, że dowodem popełnienia przez oskarżonego ww. czynu jest stwierdzenie świadka, że widział tabletkarkę, jednakże miało to miejsce w innym okresie i miejscu niż przyjęty w akcie oskarżenia, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego co do czynu opisanego w pkt. XI części wstępnej wyroku, a przypisanego w pkt. X części dyspozytywnej wyroku,

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, wyrokiem z 11 października 2022 r., sygn. akt II AKa 491/21,

1. zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonej E. R. w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o karze łącznej grzywny zawarte w pkt. V części rozstrzygającej,
 2. w miejsce czynu przypisanego w pkt I części rozstrzygającej (a opisanego w pkt. I, II i III części wstępnej) uznał ją za winną tego, że:
 - a/ w dniu 8 listopada 2017 r. w L. , województwa [...], w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu (w celu osiągnięcia korzyści majątkowej), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wobec których toczy się odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wzięła udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w ilości nie mniejszej niż 150 tabletek „ekstazy”, zawierających substancję psychotropową w postaci MDMA (3/4 metylenodioksymetaamamfetaminy), które przyjęła od innych osób, wobec których toczy się odrębne postępowanie, w celu wprowadzenia

ich do obrotu, a ponadto przekazała innej osobie nieustaloną ilość pokruszonych tabletek „ekstazy” zawierających w/w substancję psychotropową w celu ich przetworzenia i wprowadzenia do obrotu, to jest popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

b/ na początku 2018 r. w L., województwa [...], w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D. M. i inną osobą, wobec której toczy się odrębne postępowanie wzięła udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci 700 MDMA (3/4 metylenodioksymetaamamfetaminy), które nabyła od tej innej osoby, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, to jest popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

c/ od około kwietnia 2018 r. do bliżej nieustalonego dnia w 2019 roku w L., województwa [...], w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D. M. oraz inną osobą, wobec której toczy się odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wzięła udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w ilości około 2500 tabletek „ekstazy”, zawierających substancję psychotropową w postaci MDMA (3/4 metylenodioksymetaamamfetaminy), które sprzedawała innej osobie, wobec której toczy się odrębne postępowanie, za kwotę nie mniejszą niż 6.250 zł, w celu wprowadzenia ich do obrotu, to jest popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

d/ przyjął, że wyżej wymienione czyny popełniła w ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda;

3. na podstawie art. 4 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r., połączył wobec oskarżonej jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz jednostkowe kary

grzywny orzeczone w pkt. I ppkt d) niniejszego wyroku oraz w pkt. III i IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i wymierzył jej:

1. karę łączną 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której - na podstawie art. 63 § 1 k.k. - zaliczył na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
2. karę łączną 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda;
3. w pkt II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku ustalił, że korzyść majątkowa uzyskana przez oskarżoną w wyniku przestępstwa opisanego w pkt III części wstępnej wyroku wynosiła 3 125 zł;
4. zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego D. M. w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o karze łącznej grzywny zawarte w pkt XI części rozstrzygającej;
 1. w miejsce ciągu trzech przestępstw przypisanego w pkt VI części rozstrzygającej obejmującego czyny opisane w pkt VI, VII i VIII części wstępnej wyroku, uznał go za winnego:
 - a/ czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, ustalając, że substancje psychotropowe w postaci MDMA nabył od osoby, wobec której toczy się odrębne postępowanie, to jest popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
 - b/ czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, ustalając, że popełnił go w okresie od około kwietnia 2018 r. do nieustalonego bliżej dnia przed 30 kwietnia 2019 r. oraz przyjmuje, że tabletki ecstasy sprzedał osobie, wobec której toczy się odrębne postępowanie, to jest popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
 - c/ ustalił, że oba wyżej wymienione czyny popełnił w ciągu przestępstw i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 120 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda;
 2. na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r., połączył wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz jednostkowe kary

grzywny orzeczone w pkt II ppkt 2 c) niniejszego wyroku oraz w pkt VIII, IX i X części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i wymierzył mu:

3. karę łączną 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której - na podstawie art. 63 § 1 k.k. - zaliczył okres rzeczywistego jego pozbawienia wolności w sprawie;
4. karę łączną 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda;
5. uniewinnił oskarżonego D. M. od popełnienia czynu opisanego w pkt VI części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;
6. w pkt VII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku ustalił, że równowartość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego w wyniku przestępstwa opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku wyniosła 3.125 zł;
7. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
8. zwolnił oskarżonych E. R. oraz D. M. od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym zaliczając wydatki poniesione w tym postępowaniu na rachunek Skarb Państwa.

Kasacje od wyroku Sądu Apelacyjnego wnieśli obrońcy skazanych.

Obrońca E. R. zaskarżając ten wyrok w części dotyczącej utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji (pkt IV), tj. co do pkt I-3 i III tego wyroku, zrzucił rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k. - co do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji (czyn opisany w pkt. V części wstępnej wyroku) - a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanej co do przypisanego jej czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. co do pkt. I.1 – I.3 i III oraz utrzymanego nim wyroku Sądu I instancji w części, tj. pkt IV części dyspozytywnej wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. M. zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w części

dotyczącej utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji (pkt X), tj. co do pkt. II.1 – II.3 i III wyroku Sądu odwoławczego, zarzucił rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k. - co do czynu przypisanego skazanemu w pkt. X części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji (czyn opisany w pkt. XI części wstępnej wyroku) - a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanego co do przypisanego mu czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wskazując na ten zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części tj. co do pkt. II - 3 i III oraz utrzymanego nim wyroku Sądu I instancji w części tj. pkt. X części dyspozytywnej wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Krajowy we Wrocławiu, w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że kasacje obrońców wniesione co do skazanych E. R. i D. M., choć dotyczą różnych podmiotów, posługują się tożsamymi argumentami. Powoduje to, że uzasadnione jest łączne odniesienie się do podniesionych w nich zarzutach.

Zarzuty te są jednak oczywiście bezzasadne, co przemawiało za taką oceną obu wniesionych środków zaskarżenia.

Przede wszystkim trzeba podkreślić, że kasację wnosi się od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 zd. pierwsze k.p.k.). Podstawy wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia zostały natomiast wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. i należą do nich: uchybienia z art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenie prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Skoro autorzy kasacji nie wskazują na wystąpienie bezzwzględnych przyczyn odwoławczych, to dla skuteczności kasacji powinni

wskazać na inne rażące naruszenia prawa, a także wykazać istotny ich wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Zarzuty nierzetelnej kontroli odwoławczej (art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.), na które powołali się obaj skarżący, prowadzące do wniosku o formalnym spełnieniu wymogów kasacji, powinny nawiązywać do realnie istniejących zaniedbań Sądu odwoławczego. Zarzuty takie nie mogą natomiast sprowadzać się do bezpodstawnej krytyki, będącej wynikiem niezadowolenia skarżących z dokonanej oceny postulatów apelacyjnych, bez wykazania konkretnych i rzeczywistych uchybień kontroli apelacyjnej.

Skarżący w niniejszej sprawie, pod pozorem zarzutów kwestionujących przeprowadzone postępowanie odwoławcze, w rzeczywistości dążyli do spowodowania ponownej, niejako „trzecioinstancyjną” kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Temu celowi postępowanie kasacyjne jednak nie służy, na co wielokrotnie w swym orzecznictwie zwracał uwagę Sąd Najwyższy wskazując, że podnoszenie w kasacji zarzutów, które w istocie dotyczą postępowania pierwszoinstancyjnego, rozpoznanych i prawidłowo rozważonych przez sąd II instancji, nie może być skuteczne.

Z uzasadnienia Sądu odwoławczego wynika natomiast, że nie tylko rozważono zarzuty apelacyjne spełniając kryteria art. 433 § 2 k.p.k., ale także wyjaśniono z jakich powodów nie mogły zostać uwzględnione. Z przepisu art. 547 § 3 k.p.k. wynika powinność sądu w zakresie podania, czym kierował się wydając zaskarżony wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne. Uzasadnienie Sądu odwoławczego zawiera te wszystkie elementy, nawet jeśli brak w nim drobiazgowego omówienia – jak oczekiwaliby skarżący - każdego argumentu apelacyjnego. Ze sporządzonego uzasadnienia wynika bowiem zrozumiale, że obszarem kontroli instancyjnej objęto wszystkie kwestionowane w apelacji źródła dowodowe, które wskazywały na winę i sprawstwo obojga skazanych w zakresie przypisanych im czynów z art. 53 ust 2 w zb. z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i dokonano właściwej ich oceny na płaszczyźnie postępowania odwoławczego.

Szczególne miejsce poświęcono zeznaniom kluczowego świadka O. C., jako że dowód ten pochodził od osoby współdziałającej w przestępczym procederze z oskarżonymi. Wykluczono natomiast, aby świadek ten miał jakiegokolwiek realne powody, aby fałszywie, czy ponad miarę obciążać zarówno D. M. jak i E. R., zwłaszcza w zakresie ich wspólnej współpracy dotyczącej wytwarzania tabletek ecstasy.

Zdaniem Sądu odwoławczego, O. C. przedstawił w pełni wiarygodne relacje potwierdzające, że sprzedał obojgu oskarżonym substancję MDMA służącą do produkcji tabletek tego narkotyku, a także następnie nabył od nich 2500 takich gotowych tabletek. Jak Sąd ten wywodził, ta część jego relacji nie była odosobniona skoro znalazła potwierdzenie w wyjaśnieniach samej E. R. Świadek widział również w domu oskarżonych tabletkarkę, a przecież taką właśnie maszynę zabezpieczono w czasie przeszukania wspólnego mieszkania skazanych. Na znalezionej tabletkarce ujawniono nadto odciski palców D. M.. Linie papilarne oskarżonej E. R. znaleziono natomiast na pudełku blaszanym, w którym znajdowały się ślady substancji MDMA. W trakcie przeszukania mieszkania zidentyfikowano także ponad 550 gramów tej ostatniej substancji, w tym sprzęt i przedmioty (np. barwniki, waga, młynek i inne) służące do wyroby ecstasy, którą to zaś substancję psychoaktywną – w całości i pokruszoną - podobnie zabezpieczono w tym lokalu. Ten materiał dowodowy, uznany za w pełni obiektywny, uprawniał, zdaniem Sądu odwoławczego, wniosek i ustalenie Sądu I instancji, że oskarżeni przerabiali substancję psychotropową w postaci MDMA, pozyskiwaną wcześniej od O. C., z postaci krystalicznej w tabletki ecstasy, i wyłącznie w tym celu posiadali substancję MDMA.

Nie mają racji skarżący, gdy próbują dowieść, że zeznania świadka O. C., wskutek jego zatrzymania w 2019 r., miały dotyczyć innego aniżeli opisany w omawianym zarzucie czasookresu. W przedmiotowej sprawie nie ustalono przecież, w jakich konkretnie datach oskarżeni wytwarzali ecstasy, poza tym, że proceder ten obejmował okres od listopada 2019 r. do 22 stycznia 2020 r. Słusznie zatem nie zostało wykluczone, że potrzebną do wyrobu narkotyków i znaną 22 stycznia 2020 r. w ich mieszkaniu substancję w ilości 550,32 grama soli MDMA, oskarżeni nabyli zanim jeszcze doszło do zatrzymania wskazanego świadka; jak

ustalono w tym postępowaniu, skazani już na początku 2018 r. kupowali od niego substancję MDMA.

Sąd Apelacyjny poddał weryfikacji również wyjaśnienia D. M., podkreślając, że odmowa przez Sąd I instancji nadania im waloru wiarygodności, była w pełni uprawniona. Uzupełniając tę część argumentacji dodać tylko należy, że jak słusznie zauważył w odpowiedzi na kasacje prokurator, wyjaśnienia D. M. zwłaszcza w zakresie okoliczności i powodów pozyskania tabletkarki, także przeznaczenia posiadanej substancji MDMA oraz innego sprzętu, służącego do wyrobu narkotyków, nie były spójne ani logiczne, lecz dość pokrętne, a miejscami nawet naiwne. Oskarżony niewiarygodnie bowiem tłumaczył, w jakim celu zaopatrzył się w wymieniony sprzęt, ale również zaprzeczał okolicznościom, które opisywała i przyznawała w swych relacjach E. R. (transakcje z O. C. dotyczące obrotu MDMA). Nie bez przyczyny więc jego postawa, zwłaszcza branie na siebie całej odpowiedzialności za ujawnione w mieszkaniu przedmioty i niedozwolone substancje, nie mogła być przekonująca.

Sąd II instancji, choć dostrzegł pewne mankamenty w uzasadnieniu Sądu Okręgowego, zwłaszcza gdy idzie o ekspozycję wyjaśnień E. R., to jednak ostatecznie przyznał, że ocena jej depozycji, zwłaszcza w których zdecydowała się przyznać do popełnienia niektórych czynów, była w pełni zasadna. Akcentowano również, że oskarżona będąc przesłuchiwaną w toku postępowania kilkakrotnie, podawała ewoluujące informacje. Najpierw w ogóle zaprzeczała jakiegokolwiek związkowi z mieszkaniem, w którym ujawniono sprzęt do wyrobu narkotyków i substancje psychoaktywne, by następnie twierdzić, że miała jednak klucze do tego lokalu, a ostatecznie nawet była w nim, lecz jedynie w kuchni i to na kilka dni przed zatrzymaniem. Stanowczo odcinała się jednak, podobnie zresztą jak oskarżony D. M., od produkcji ecstasy. Z powyższego płynie więc oczywisty wniosek, że Sąd Okręgowy miał prawo tę część jej relacji ocenić jako niewiarygodną, sprzeczną wewnątrz, ale przede wszystkim jednak z materiałem dowodowym tej sprawy (część uzasadnienia 3.7).

Z uzasadnienia Sądu odwoławczego wynika także, że nic szczególnego w kwestii odpowiedzialności oskarżonych nie wniosły pominięte wprowadzić przez Sąd Okręgowy, zeznania B. S. W szczególności brak było podstaw do twierdzenia, jak

utrzymywali skarżący, że świadek ten wykluczył, aby w mieszkaniu w okresie objętym zarzutem odbywała się produkcja środków psychoaktywnych. Przeciwnie, jego relacja na temat zaobserwowanego w czasie wizyty charakterystycznego kurzu na meblach, (jak ten który okazano mu zdjęciu z oględzin lokalu) wzmacniała tylko przypuszczenie, że ów kurz mógł zawierać substancję MDMA podobnie jak nalot zidentyfikowany w czasie przeszukania na kredensie. To, zaś że świadek nie dostrzegł konkretnych narzędzi do wyrobu narkotyków nie przesądza, że oskarżeni we wskazanym miejscu i czasie nie produkowali ecstasy.

Sformułowane w kasacjach zarzuty przez obu skarżących, nie potwierdziły zatem sugerowanych uchybień kontroli instancyjnej, która spełniła podstawowe kryteria wynikające z art. 433 § 2 k.p.k., przedstawione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (art. 457 § 3 k.p.k.).

Nie znajdując zatem postaw do uwzględniania kasacji, orzeczono jak w pkt I postanowienia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego.

(EF)

[ms]